

mende. Disse synspunkter har imidlertid ikke givet anledning til ændringsforslag.

Med hensyn til lovens anvendelse i *Københavns* og *Frederiksberg* kommuner er der stillet forskellige ændringsforslag. København og Frederiksberg havde oprindeligt over for udvalget og ministeren fremsat ønske om stort set at blive holdt uden for vejbestyrelsesloven på grund af de særlige forhold i hovedstadsområdet. Der har i den anledning sideløbende med udvalgsarbejdet mellem ministeriet og de to kommuner været ført en række forhandlinger, og disse er resulteret i enighed mellem ministeriet og Københavns kommune om, i hvilket omfang denne kommune kan undtages fra lovens regler.

Udvalget har tiltrådt de af ministeren herom stillede ændringsforslag. Herefter undtages Københavns kommune fra forslagens kapitel II om ekspropriation og taksation, kapitel III om overkørsler og overgange, kapitel V om offentlige stier, § 12 om matrikulære forhold samt § 52 om vejbestyrelsens råden over det til vejen hørende areal. Der indsættes i § 3 en bestemmelse om, at de offentlige veje i Københavns kommune alene skal indeles i hovedlandeveje og biveje.

På grund af Frederiksberg kommunes geografiske beliggenhed er ministeren og udvalget enedes om, at sidstnævnte ordning med hensyn til klassificeringen af de offentlige veje også skal gælde for Frederiksberg kommune. Tillige foreslås, at ministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen kan godkende, at bestemmelserne om overkørsler og overgange i kapitel III ikke skal komme til anvendelse i kommunen. Man har endvidere udtrykkeligt præciseret, at reglerne i § 35 om nedsættelse af amtsudvalg til at gennemgå de vigtige vejstrækninger med henblik på spørgsmålet om „facadeløshed“ ikke skal gælde for Frederiksberg. Endelig kan i denne forbindelse nævnes, at man har ment, at der burde indtræde en repræsentant for Frederiksberg kommune i vejnævnet ved behandling af sager, der angår denne kommune, idet den ikke er medlem af nogen af de i vejnævnet repræsenterede kommunale organisationer.

Når Københavns og Frederiksberg kom-

muner således foreslås forskelligt behandlet, skyldes det, at Københavns kommune i administrativ henseende indtager en særstilling i forhold til alle øvrige kommuner i landet, medens Frederiksberg kommune i vejvæsenet betragtes som en købstad, jfr. lov nr. 69 af 7. april 1899. Endvidere gælder de særlige bestemmelser i Københavns byggelov af 29. marts 1939 om vejvæsenet alene i Københavns kommune, men ikke i Frederiksberg kommune.

Det i § 5 omhandlede *vejnævns* sammensætning og beføjelser har været genstand for indgående drøftelse i udvalget. Udvalget har fundet, at navnlig vejnævnets beføjelse til i mangel af mindelig overenskomst at fastsætte de økonomiske vilkår ved overgang af sognekommunale veje til amtskommunale veje vil gøre det rimeligt at imødekomme et af Amtsrådsforeningen fremsat ønske om at få lige så mange repræsentanter som Sognerådsforeningerne og foreningen „Bymæssige Kommuner“ til sammen. Der foreslås derfor tildelt Amtsrådsforeningen 4 medlemmer i stedet for 2. Samtidig skønnes finansministeriets repræsentant i vejnævnet at kunne udgå, hvorved det undgås at udvide vejnævnets medlemsantal med mere end 1 medlem. Endelig foreslås som ovenfor nævnt, at en repræsentant for Frederiksberg kommune indtræder ved behandlingen af sager, der angår Frederiksberg.

Naturfredningsrådet har ønsket en repræsentant i vejnævnet, men da naturfredningshensyn ikke kan antages i al almindelighed at ville spille en rolle i vejnævnets sager, har man ikke kunnet imødekomme dette ønske.

Med hensyn til vejnævnets beføjelser, der omhandles i §§ 5, 7, 9, 13, 17, 18, 21, 35 og 42, er der ikke foreslået ændringer. Den tanke, der under sagens 1. behandling i folketinget fra forskellige sider har været fremført, at henlægge den endelige afgørelse til vejnævnet i de tilfælde, hvor vejnævnet efter forslaget skal gøre indstilling til ministeren, der så træffer afgørelsen, er under udvalgsarbejdet blevet frafaldet ud fra den betragtning, at det for folketinget må anses for mere betryggende, at afgørelsen er henlagt til den over for tinget ansvar-